

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคเอเชีย-แปซิฟิกเหนือ

ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม - พฤศจิกายน - ธันวาคม 2021

	หน้า
ประเทศมองโกเลีย	
1 การอัศจรรย์ถึง 2 ครั้ง / 2 ตุลาคม 2021	3
2 ความไว้วางใจที่สมบูรณ์แบบ / 9 ตุลาคม 2021	5
3 เชื่อมต่อกับสวรรค์ / 16 ตุลาคม 2021	7
4 ความลึกกลับ 3 ประการ / 23 ตุลาคม 2021	9
ประเทศญี่ปุ่น	
5 พระกิตติคุณแสนอร่อย / 30 ตุลาคม 2021	11
6 พระกิตติคุณจากแกงกะหรี่ / 6 พฤศจิกายน 2021	13
7 ลูกแกะที่หลงหาย / 13 พฤศจิกายน 2021	15
ประเทศเกาหลีใต้	
8 การอธิษฐานของนักธุรกิจ / 20 พฤศจิกายน 2021	17
9 ความช่วยเหลือจากสวรรค์ / 27 พฤศจิกายน 2021	19
10 มิซซันนารี เอสโอเอส (SOS) / 4 ธันวาคม 2021	21
ประเทศไต้หวัน	
11 วัคซีนของความรัก / 11 ธันวาคม 2021	23
12 คริสตจักรในหมู่บ้าน / 18 ธันวาคม 2021	25
13 แยกไม่เท่ากัน / 25 ธันวาคม 2021	27

เล่าโดย เออดินแบท บุตรีชวา วัย 59 ปี...ประเทศมองโกเลีย

ผมทำงานเป็นช่างก่อสร้างอยู่ในประเทศมองโกเลีย

เมื่ออาคารอพาร์ทเมนต์กำลังก่อสร้างอยู่ บันจันสูงซึ่งมีโลหะขนาดใหญ่เป็นตะขอเกี่ยวเพื่อยกวัสดุก่อสร้างขึ้นมาชั้นบนได้ค่อยๆ เคลื่อนผ่านมาที่ผม และผมจะเป็นคนปลดตะขอเกี่ยวนั้นเพื่อเอาวัสดุก่อสร้างลงมาใช้งาน

วันหนึ่ง ขณะที่ผมกำลังอยู่บนชั้น 3 และเกือบเสร็จสิ้นภารกิจ อยู่ๆ ตะขอได้ขยับอย่างกะทันหัน ผมพยายามที่จะใช้แท่งเหล็กมาช่วยดันให้ตะขอเข้าที่ แต่กลับพบว่าตะขอขนาดใหญ่นั้นได้มากระแทกผมอย่างแรง จนทำให้ผมตกลงมาจากชั้น 3 และสลบไป

โรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดนั้นอยู่ไกลมาก ดังนั้นหมอประจำไซค์งานได้รับมาตรงจุดเกิดเหตุ

หลังจากนั้นไม่นาน เป็นเวลาเย็นแล้ว ผมก็ฟื้นขึ้นมาแล้วก็รู้ว่าขาหัก และกระดูกสันหลังของผมได้รับบาดเจ็บ

คุณหมอบอกว่า “เราไม่สามารถพาคุณไปโรงพยาบาลได้เพราะอาการบาดเจ็บของคุณ”

ขณะนั้นในประเทศมองโกเลียยังไม่พัฒนาเหมือนอย่างในปัจจุบัน และยังขาดอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ดี หมอไม่รู้แน่ชัดว่าอาการของผมเป็นยังไงกันแน่ แคบอกผมว่าหลังของผมหัก นั่นคือทั้งหมดที่เขารู้

ผมนอนเป็นอัมพาตอยู่บนเตียงเป็นเวลาสองปี ผมไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ ในช่วงเวลานั้น ชาวต่างชาติได้เดินทางเข้ามาในมองโกเลีย ตอนนั้นผมไม่รู้เลยว่าพวกเขาทำอะไร แต่ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าพวกเขาเป็นมิชชันนารี เข้ามาเผยแผ่ศาสนา

ผมมีลูกทั้งหมดแปดคน และคนโตกำลังเรียนอยู่เกรด 8 (ม.2) ลูกๆ ทั้งหมดของผมไปร่วมประชุมกับพวกมิชชันนารี ครอบครัวเราไม่ใช่คนเคร่งศาสนา และก็ไม่เคยห้ามไม่ให้พวกเขาเด็กๆ ไปร่วมประชุม พวกเขาต่างชาติพวกนั้นมาหาผมที่บ้าน ตอนนั้นผมก็ไม่เข้าใจว่าพวกเขาทำอะไรกัน แต่ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าพวกเขา กำลังอธิษฐานเผื่อผม และเพราะคำอธิษฐานนั้นผมได้รับการเยียวยาอย่างรวดเร็ว

ผมแข็งแรงขึ้น และเริ่มทำกายภาพบำบัด ผมปวดไม่เป็นคนไข้ที่เห็นอืดอืด และเอาเชือกผูกห้อยไว้ ผมเริ่มออกกำลังกาย จับเชือกและค่อยๆ ยกหัวขึ้น แรกๆ ผมรู้สึกเจ็บมาก แต่คำอธิษฐานของลูกๆ เป็นผล ในไม่ช้าผมก็สามารถเดินได้ด้วยไม้เท้า

ลูกๆ ของผมมีความกระตือรือร้นอย่างมากในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และชอบร้องเพลงที่นั่น ผมก็ชอบรายงานนมัสการในวันสะบาโตด้วยเช่นกัน ขณะที่ผมศึกษาพระคัมภีร์ชีวิตผมก็เริ่มเปลี่ยนไป ผมเคยดื่มเหล้าหนักมากแต่ตอนนี้ผมเลิกดื่มแล้ว มันเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ผมต้องการที่จะซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า และในที่สุด ผมกับภรรยาได้ตัดสินใจรับบัพติศมาและเข้าร่วมในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

หลายปีหลังจากฟื้นตัว และสามารถเดินได้ ผมรู้สึกปวดที่ขาทั้งสองข้าง ความกลัวได้เข้ามา และผมกังวลว่าผมอาจจะกลายเป็นอัมพาตอีกครั้ง

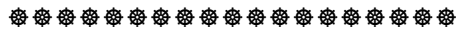
หลังจากตรวจร่างกายแล้ว หมอบอกว่า “คุณต้องเข้ารับการผ่าตัด แต่มันค่อนข้างเสี่ยง”

หมอบอกต่อไปว่ากระดูกสันหลังของผมเสียหาย และต้องทำการรักษาโดยด่วน

ครอบครัวของผมถูกขอให้ลงชื่อยินยอมในการผ่าตัด และไม่เรียกร้องใดๆ หากเกิดการผิดพลาด
ผมกับภรรยาอธิษฐานอย่างหนัก รวมถึงศิษยาภิบาลและสมาชิกในคริสตจักรด้วยได้อธิษฐานเพื่อผม และ
เพราะแรงอธิษฐานนั้น ทำให้การผ่าตัดประสบความสำเร็จ และแผลผ่าตัดก็ได้หายอย่างรวดเร็ว ผมได้รับอนุญาต
ให้กลับบ้านหลังจากผ่าตัดแค่สัปดาห์เดียว

วันนี้ผมสบายดีและมีสุขภาพแข็งแรง ครอบครัวของผมเป็นคริสเตียนและเราอยากให้เป็นเพื่อนๆ ของเรามา
เป็นคริสเตียนด้วย เราเชิญพวกเขาไปที่คริสตจักรของเรา และบางคนก็มาแต่ยังไม่มีเพื่อนคนไหนของผมมอบ
จิตใจให้กับพระเยซู แต่ผมก็ไม่ได้กังวลเพราะผมเชื่อว่าพระเจ้าสามารถเข้าถึงพวกเขาได้ เหมือนที่พระเจ้าเข้าถึง
ผมตอนที่ผมป่วย งานของผมคือการเชิญ และงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการให้พวกเขายอมรับ ผมยังคง
ชวนเพื่อนมาโบสถ์เรื่อยๆ และผมหวังว่าพวกเขาจะมา

ขอบคุณสำหรับเงินถวายของท่านในวันสะบาโตที่สิบสาม และในไตรมาสนี้จะถูกส่งไปช่วยสร้างศูนย์
ประกาศวิถีวิตคริสเตียนในเมืองอูลานบาตาร์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย ศูนย์นี้จะช่วยเหลือคนให้
เลิกดื่มเหล้า และเรียนรู้ที่จะทำอย่างอื่นที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตของพวกเขา

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 9 ตุลาคม 2021

ความไว้วางใจที่สมบูรณ์แบบ

เล่าโดย บูนู เพอร์วี วัย 29 ปี...ประเทศมองโกเลีย

ช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดในชั้นมัธยมปลาย คือช่วงไหน

ในประเทศมองโกเลีย ช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย คือตอนที่กำลังจะจบการศึกษา และจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัย

ในช่วงมัธยมปลายนี้ เป็นช่วงที่พิเศษสำหรับ บูนู เพราะเธอได้ตัดสินใจรับบัพติศมา และมีชื่อนารี 2 คน เข้ามาในเมืองที่เธออยู่ และสอนในชั้นเกี่ยวกับการเลิกสูบบุหรี่ บูนูไม่ได้สูบบุหรี่แต่เธอก็เข้าร่วมชั้นเรียนนี้ เพราะมันไม่มีอย่างอื่นที่น่าสนใจ เธอชอบมีชื่อนารี และยินดีที่จะศึกษาพระคัมภีร์ที่บ้านของพวกเขา ในที่สุดเธอก็หลงรักพระเยซู และรับบัพติศมา

หลังจากรับบัพติศมา บูนูก็ต้องตั้งใจเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย ถ้าเธอได้คะแนนสูง เธอก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกมหาวิทยาลัยเองได้

เพื่อนร่วมชั้นหลายคนจ้างครูมาสอนพิเศษเป็นการส่วนตัว นักเรียนที่ต้องการเรียนเอกประวัติศาสตร์ ก็จะต้องสอบวิชาประวัติศาสตร์ นักเรียนที่ต้องการจะเป็นพยาบาล ก็จะต้องสอบเกี่ยวกับวิชาทางการแพทย์ บูนูชอบคณิตศาสตร์แต่เธอไม่มีเงินจ้างครูพิเศษสำหรับการสอบคณิตศาสตร์ เธอจึงอธิษฐานขอจากพระเจ้า “พระบิดาที่รัก หนูจะเตรียมตัวสอบด้วยตัวเอง โดยแก้โจทย์คณิตศาสตร์วันละ 5 ข้อทุกวัน โปรดช่วยหนูด้วย ให้เข้าใจและมีสมาธิในการเตรียมสอบ”

ในที่สุดวันสอบก็มาถึง มีนักเรียนมารวมตัวกันจากโรงเรียนต่างๆ รวมแล้วเกือบ 600 คน เพื่อสอบวิชาคณิตศาสตร์ ใครที่ได้คะแนนสูงสุดจะสามารถเลือกมหาวิทยาลัยได้ก่อน บูนูอธิษฐานอีกครั้ง ขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ

แล้วการสอบก็เริ่มขึ้น คุณครูถือกระดาษและบอกกับนักเรียนว่า พวกเขาไม่สามารถออกไปจากห้องได้ จนกว่าพวกเขาจะสอบเสร็จ แล้วได้คะแนนสอบ หลังจากที่นักเรียนสอบเสร็จ พวกเขา รอแล้วรอเล่า จนพ่อแม่บางคนต้องส่งอาหารให้ทางหน้าต่าง เนื่องจากยังตรวจข้อสอบไม่แล้วเสร็จ

ในที่สุดคุณครูก็เข้ามา และแจ้งว่าผลการสอบจะออกในวันรุ่งขึ้น และอนุญาตให้ทุกคนกลับบ้านได้

เมื่อบูนูตื่นขึ้นในตอนเช้า เธอเห็นว่าเมื่อคืนมีฝนตกและทำให้บริเวณโดยรอบสะอาดสะอ้าน เมื่อแสงแดดก็สาดส่องเข้ามา ในจิตใจของเธอก็ได้ยินบทเพลงที่ชาวมองโกเลียแอ๊ดเวนตีส์ชอบร้อง “ความรักของคุณสูงกว่าท้องฟ้า ความรักของคุณนั้นกว้างกว่าทะเล.....” บูนูไม่กังวลเรื่องผลสอบ แต่เธอสรรเสริญพระเจ้า

ที่โรงเรียน เธอเห็นนักเรียนมุงดูที่กระดานข่าวที่มีการติดผลสอบของเมื่อวานนี้ เธอไม่สามารถเข้าไปใกล้ได้เนื่องจากคนเยอะมาก จึงขอให้เพื่อนผู้ชายคนหนึ่งดูผลสอบให้

“เธอเห็นชื่อฉันไหม ชื่อฉันอยู่ใน 10 อันดับแรกหรือเปล่า”

ใจของเธอตกลงไปที่ตาดำๆ เมื่อเพื่อนของเธอบอกว่า “ไม่เห็น”

แต่พอเธอสามารถเข้าไปใกล้ๆ ได้ เธอก็เห็นว่า ชื่อของเธออยู่ในอันดับที่ 5 ซึ่งเธอก็แทบจะไม่เชื่อสายตัวเอง

ต่อมา คุณครูได้คืนกระดาษคำตอบพร้อมผลคะแนนให้ และเธอสั่งเกตเห็นว่าเธอทำพลาดไปเพียงข้อเดียว จาก 40 ข้อ และเมื่อเธอดูดีๆ เธอพบว่าคุณครูได้ตรวจผิดพลาด คำตอบของเธอถูกต้องแล้ว เธอรีบแจ้งให้คุณครูทราบ แต่เขาปฏิเสธที่จะเปลี่ยนคะแนนของเธอ เขาพูดว่าถ้าเขาเปลี่ยน เขาจะต้องตรวจสอบกระดาษคำตอบของทุกคนใหม่หมดอีกครั้ง

บุญอารมณ์เสีย เธอต้องการคะแนนที่สมบูรณ์แบบ แต่แล้วเธอก็จำได้ว่า เธอได้อิฐฐาน และพระเจ้าได้ทรงช่วยเธอ และคะแนนสุดท้ายก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

และแล้วก็ถึงเวลาที่นักเรียนต้องเลือกมหาวิทยาลัยของพวกเขา นักเรียนที่มีคะแนนสูงสุดได้เลือกมหาวิทยาลัยก่อน จากนั้นนักเรียนที่ได้คะแนนรองลงมาก็เลือก สุดท้ายก็ถึงคิวของบุญ ยังไม่มีใครเลือกมหาวิทยาลัยแห่งชาติมองโกเลีย ดังนั้นเธอจึงเลือก

“นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า” บุญกล่าว “พระเจ้ารู้ว่าฉันไม่จำเป็นต้องมีคะแนนที่สมบูรณ์แบบเพื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ฉันเพียงแค่ต้องวางใจในพระองค์อย่างสมบูรณ์”

ปัจจุบัน บุญ อายุ 29 ปี เธอใช้ความสามารถในทางคณิตศาสตร์ของเธอในการทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายบัญชีของแอดดร้า (ADRA) ในประเทศมองโกเลีย เธอและสามีของเธอเปิดชั้นเรียนพาร์กไฟน์เตอร์ในโบสถ์แห่งเดียวในประเทศมองโกเลีย พวกเขานมัสการกันที่บ้านแบบดั้งเดิมของชาวมองโกเลีย

ขอบคุณสำหรับเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามเมื่อสามปีที่แล้ว ที่ส่งมาช่วยสร้างโรงเรียนมัธยมแอดเวนติสแห่งแรกในประเทศมองโกเลีย วันสะบาโตที่สิบสามในไตรมาสนี้ จะถูกส่งมาช่วยเปิดศูนย์ประกาศวิถีวิตคริสเตียนในเมืองอูลานบาตาร์ เมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย

ข่าวพันธกิจผู้ใหญ่วันสะบาโตที่ 16 ตุลาคม 2021
เชื่อมต่อกับสวรรค์

เล่าโดย เคธี ฮัทแมน วัย 55 ปี...ประเทศมองโกเลีย

เนื่องจากเป็นบทสัมภาษณ์ ขอให้มี 2 คนที่จะนำเสนอข่าวพันธกิจในสัปดาห์นี้

ผู้บรรยาย: เคธีและสามีผู้ล่วงลับของเธอแบรด เป็นมิชชันนารีคู่แรกในประเทศมองโกเลีย หลังสิ้นสุดการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ พวกเขาเข้ามาในปี 1991 พร้อมกับมิชชันนารีตามชายแดน เพื่อสนับสนุนงานประกาศ เคธียังรับใช้งานของพระเจ้าในมองโกเลียจนถึงทุกวันนี้ เคธี...คุณบอกเราหน่อยว่า คุณอธิษฐานอย่างไรตอนคุณมาเริ่มงานที่นี่

เคธี: เมื่อเรามาถึงมองโกเลียในปี 1991 ฉันรู้สึกว่พระเจ้ากำลังเรียกฉันให้เป็นนักอธิษฐาน แต่ฉันได้ทูลกับพระเจ้าว่า “ฉันอธิษฐานตลอดเวลาอยู่แล้ว ทำไมฉันจะไม่ใช่นักอธิษฐาน” ฉันเถียงกับพระเจ้า

หลังจากที่สามีของฉันเสียชีวิต และฉันแต่งงานใหม่ เราย้ายไปประเทศอื่นในทวีปเอเชียช่วงระยะหนึ่ง ในขณะที่นั้นฉันรู้สึกว่พระเจ้าเรียกฉันอีกครั้งเพื่อเป็นนักอธิษฐาน ฉันยอมจำนนและพูดว่ “ตกลง ฉันจะใส่ 'การอธิษฐานวันละสามครั้ง' ลงในตาราง”

ปาฏิหาริย์เริ่มเกิดขึ้น เมื่อสามีของฉัน ลูกสาวสามคน และฉันอธิษฐานวันละ 3 ครั้งในครอบครัว เราได้มองหาบ้านพักมาหลายเดือนแล้ว และพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมบ้านไว้ให้ ฉันกับสามีทำงาน และพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมงานการสอนใหม่ให้กับฉัน และยังตำแหน่งดียิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก

นั่นคือก้าวแรกที่พระเจ้าทรงนำฉันขณะที่ฉันเริ่มเป็นนักอธิษฐาน ก้าวที่สองเมื่อฉันเริ่มไตร่ตรองซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับคำแนะนำของพระเยซู ให้ “ดู และอธิษฐาน” ซึ่งอยู่ในพันธสัญญาใหม่ ฉันไม่แน่ใจว่มันหมายถึงอะไรฉันพยายามค้นหาข้อความในงานเขียนนางเอลเลน ไวท์ เกี่ยวกับ “การดูและการอธิษฐาน” และฉันก็ได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกัน และได้เรียนรู้ว่ “การดู” หมายถึง เราควรจะดูอารมณ์ ดูคำพูดของเรา และดูว่เรามีทัศนคติที่เฉยชาหรือเปล่า

เมื่อใดก็ตามที่ลูกสาวของฉันมีปัญหาในช่วงวัยรุ่น ฉันจะถามลูกว่ “ลูก ดูและอธิษฐานหรือยัง” โดยปกติพวกเขาอมรับว่พวกเขาไม่ได้ทำ เราได้จัดห้องสำหรับอธิษฐานในบ้าน เพื่อว่เราแต่ละคนจะได้เข้าไปอธิษฐานเป็นการส่วนตัววันละสามครั้ง รวมถึงสารภาพบาป และความอ่อนแอของเรา และขอให้พระเจ้าทรงเยียวเราด้วยความรักที่อ่อนน้อมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งนี้ช่วยให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวของเราปรนึ้นขึ้นมาก

ผู้บรรยาย: คุณอ่านพระคัมภีร์อย่างไร

เคธี: หลังจากว่ฉันเรียนรู้ว่ ผู้บุกเบิกคริสตจักรคือ วิลเลียม มิลเลอร์ ได้อ่านพระคัมภีร์ทีละข้อ ฉันตัดสินใจลองทำตามดู มันน่าตื่นเต้นมากที่ไ้เปรียบเทียบพระคำแต่ละข้อกับภาษาฮีบรู หรือภาษากรีก

ในขณะที่เดียวกันฉันกำลังพยายามปรับปรุงภาษามองโกเลียของฉันผ่านทางพระคัมภีร์ด้วย ผ่านทางคอมพิวเตอร์ฉันอ่านพระคัมภีร์ที่ละเอียดเป็นภาษาอังกฤษและภาษามองโกเลียด้วย กระบวนการมันช้ามาก แต่ฉันพยายามที่จะทำวันละบท

การอ่านในภาษามองโกเลียทำให้ฉันเห็นมุมมองใหม่ที่แตกต่าง เนื่องจากการใช้คำต่างกัน เซ้าวันหนึ่งฉันอ่านเฉลยธรรมบัญญัติ 33:1 ซึ่งในภาษาอังกฤษเขียนว่า “โมเสส คนของพระเจ้า” แต่ในภาษามองโกเลียเขียนว่า “โมเสส บุรุษแห่งพระเจ้า” ฉันสงสัยว่า “ฉันจะพูดได้ใหม่ว่า 'แคธี สตรีแห่งพระเจ้า'” นั่นคือทั้งหมดที่ฉันที่เรียนรู้สำหรับวันนั้น

ผู้บรรยาย: แคธี...บอกเราหน่อยว่า คุณเป็นพยานอย่างไร

แคธี: กฎหมายในบางประเทศที่ฉันอยู่ทำให้ต่างชาติลำบากในการประกาศ แต่คุณสามารถสร้างโอกาสให้คนสามารถถาม และมันก็เป็นที่ยอมรับอย่างสมบูรณ์แบบในการตอบคำถาม

ในชั้นเรียนที่ฉันสอนภาษาอังกฤษ ฉันได้ให้นักเรียนเขียนคำถามลงในกระดาษ และฉันจะตอบทุก ๆ คำถามนั้น นักเรียนบางคนก็เปิดใจจากวิธีการนี้

บ่อยครั้งมันเป็นเรื่องง่าย ๆ ของการผูกมิตรและเชิญชวนผู้คนให้มาที่บ้าน พวกเขาจะค่อย ๆ เปิดใจทีละเล็กทีละน้อยในการสนทนากัน และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ฉันต้องการจะพัฒนาภาษามองโกเลียของฉัน

คำอธิษฐานประจำวันของฉันสะท้อนคำพูดของเขาโล ตอนที่ท่านพบพระเยซูตามทางไปดามัสกัส ท่านพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ต้องการให้ข้าพระองค์ทำอะไร” พระเจ้าทรงสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์เมื่อเราถามว่า “พระองค์ทรงปรารถนาให้เราทำอะไร” ในแต่ละสถานการณ์ และในแต่ละวัน

เงินถวายในสະบาโตที่สิบสามนี้ จะทรงไปช่วยเปิดศุนย์ประกาศวิถีชีวิตคริสเตียนในเมืองอูลานบาตาร์ เมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย

เล่าโดย แบทซูล แกนโบล วัย 30 ปี...ประเทศมองโกเลีย

สามคำถามที่ทำให้ แบทซูล งงวย และหาคำตอบไม่ได้

เมื่อยังเป็นเด็ก แบทซูลสงสัยว่าทำไม ม้า ถึงเรียกว่า “ม้า” และ หมา ถึงเรียกว่า “หมา” และทำไม หมาป่า ถึงเรียกว่า “หมาป่า” แต่ก็ไม่มีใครตอบเขาได้ว่า ใครเป็นคนตั้งชื่อสัตว์ต่างๆ

บนถนนในเมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย เขาเห็นป้ายโฆษณาขนาดใหญ่เตือนไม่ให้คนสูบบุหรี่ เขาทถามพ่อของเขาว่าทำไมคนถึงสูบบุหรี่ ทั้งที่รู้ว่าบุหรี่เป็นอันตรายต่อร่างกาย คุณพ่อยิ้มและไม่ได้อธิบายให้เขาฟังว่าทำไมคนถึงสูบบุหรี่

ความสงสัยของเด็กชายได้จบไป เพราะคุณพ่อได้เสียชีวิตจากโรคไตวาย เขาสงสัยว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปหลังจากความตาย แต่ก็ไม่มีใครสามารถบอกเขาได้

ชีวิตเปลี่ยนไปอย่างมากหลังจากที่พ่อของเขาเสียชีวิต ตอนนั้นเขาอายุ 16 ปี เขาต้องออกไปทำงาน เพราะต้องเลี้ยงแม่ และน้องๆ อีก 3 คน และเขาก็เริ่มสูบบุหรี่

วันหนึ่งพี่สาวของเขาโทรศัพท์มาจากเกาหลีใต้ ที่ๆ เธอได้ย้ายไปอาศัยอยู่ เธอบอกให้แบทซูลไปโบสถ์ เพราะเธอก็เริ่มไปโบสถ์แล้วเหมือนกัน

“ไปที่โบสถ์ ยู-บี นะ” พี่สาวบอก

ชาวมองโกเลีย เรียกเมืองหลวงของมองโกเลีย อุลานบาตาร์ ย่อๆ ว่า “ยู-บี”

แบทซูลไม่ใช่คริสเตียน และเขาก็ไม่เคยคิดที่จะเป็นคริสเตียน แต่เขาก็โทรศัพท์ไปขอความช่วยเหลือจากศูนย์ข้อมูล

“กรุณาบอกที่อยู่ของโบสถ์ยู-บี ให้ด้วยครับ” แบทซูลกล่าว

ปลายสายซึ่งเป็นผู้หญิง เธอก็ได้ให้ที่อยู่แก่เขา แล้วเขาก็เริ่มไปโบสถ์

หลายเดือนต่อมา พี่สาวได้โทรศัพท์มาถามว่าเขาได้ไปโบสถ์แล้วหรือยัง เธอรู้สึกดีใจที่ได้ยินว่าน้องไปโบสถ์สม่ำเสมอ พี่สาวเลยถามว่า “เธอหาเวลาไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ได้อย่างไร”

“วันอาทิตย์!” แบทซูลตกใจ “ผมไปโบสถ์วันเสาร์”

พี่สาวตกใจมาก เลยถามว่า “เธอไปโบสถ์ที่ไหน”

แบทซูลอธิบายว่าเขาไปโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

ที่โบสถ์วันสะบาโต มีสมาชิกคนหนึ่งให้หนังสือเกี่ยวกับการเลิกนิสัยที่ไม่ดี เขาอ่านมัน และเริ่มเชื่อว่าการสูบบุหรี่เป็นบาป เขาอ่านพบในพระธรรม 1 โครินธ์ 3:16 ที่กล่าวว่า “ร่างกายของเราเป็นวิหารของพระเจ้า” แต่ถึงกระนั้น เขาก็ไม่สามารถเลิกสูบบุหรี่ได้

วันหนึ่ง ที่บ้านของเขา เขาเข้าไปในห้องเก็บของและลืคประตู เขาดึงบุหรี่ออกมาจนหมดซองและอธิษฐานอย่างหมดหวังว่า “ถ้าพระเจ้ามีจริง ได้โปรดช่วยให้ผมเลิกบุหรี่ได้ด้วยเถอะ” หลังจากอธิษฐาน เขาเหวียงซองบุหรี่ทิ้ง หายใจเข้าลึกๆ และเขาก็รู้สึกปีติยินดี และมีสันติสุขท่วมท้นในจิตใจ

วันรุ่งขึ้น แบทซูลล้วงกระเป๋าเพื่อหาบางสิ่ง และได้ดึงไฟแช็กออกมา เขาถึงตระหนักได้ว่า วันนี้ทั้งวันเขาได้คิดที่จะสูบบุหรี่เลย เขาสูญเสียความอยากที่จะสูบบุหรี่ไปแล้ว

ที่โบสถ์ เขาดึงไฟแช็กออกมา และบอกพูดนำการศึกษาพระคัมภีร์ว่า “ผมไม่ได้ใช้ไฟแช็กนี้มา 4 วันแล้วครับ”

“คุณได้พบพระเยซูแล้ว” เธอกล่าว

แบทซูลเริ่มศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง ในปฐมกาลเขาอ่านพบว่า อדםเป็นผู้ตั้งชื่อสัตว์ต่างๆ เขาอ่านเกี่ยวกับสงครามแห่งประวัติศาสตร์ระหว่างพระเจ้ากับซาตาน และเขาค้นพบว่า ซาตานล่อลวงให้มนุษย์สูบบุหรี่ เพราะมันต้องการทำลายผีพระหัตถ์ของพระเจ้า เขาได้เรียนรู้ว่าความตายคือการหลับ และเมื่อเราตาย เราก็จะไม่มีความรู้สึกอีก จนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ทั้งหมดนี้เป็นตรรกะที่เขาพบคำตอบในพระคัมภีร์ และเขาก็ได้ถวายจิตใจของเขาให้กับพระเยซู

ขณะนี้ แบทซูลมีอายุ 30 ปี และภรรยาของเขาเป็นมิชชันนารีบุกเบิกในประเทศมองโกเลีย เขาบอกเพื่อนๆ ชาวมองโกเลียว่า คำถามลึกลับทุกคำถาม สามารถหาคำตอบได้จากพระคัมภีร์

ข้อพระคัมภีร์ที่เขาโปรดปรานคือ เยเรมีย์ 29:13 ที่พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า”

ขอบคุณสำหรับเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามเมื่อสามปีที่แล้ว ที่ส่งไปช่วยสร้างโรงเรียนมัธยมเซเวนต์-เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งแรกในประเทศมองโกเลีย สำหรับไตรมาสนี้ เงินถวายจะถูกส่งไปช่วยสร้างศูนย์ประกาศวิถชีวิตคริสเตียนในเมืองอูลานบาตาร์ เมืองหลวงของประเทศมองโกเลีย

เล่าโดย ฮาเซกาว่า ฮารุอิ วัย 65 ปี...ประเทศญี่ปุ่น

ฉันต้องการที่จะเปิดร้านอาหารในประเทศญี่ปุ่น เพื่อผู้คนที่นั่นจะได้เป็นคนที่มีความสุขที่ดีขึ้นเหมือนที่ฉันเป็นตอนที่ฉันมาที่ศูนย์สุขภาพแอ็ดเวนตีสที่รัฐอลาบามา ประเทศสหรัฐอเมริกา

สามีของฉันและฉันบินจากบ้านเกิดในประเทศญี่ปุ่นมายังรัฐอลาบามา เพื่อทำการรักษามะเร็งของเขา ฉันเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนตีส และได้ยินเกี่ยวกับคุณหมอมือที่เป็นแอ็ดเวนตีสที่ทำงานในศูนย์สุขภาพว่า สามารถช่วยสามีฉันได้ ซึ่งสามีฉันไม่ใช่คริสเตียน

พวกเรารับประทานอาหารที่ไม่มีส่วนผสมของเนื้อสัตว์ และออกกำลังกาย ร่างกายของพวกเราเริ่มเปลี่ยนแปลง ฉันน้ำหนักลดลง สามีของฉันเลิกสูบบุหรี่ และเริ่มอ่านพระคัมภีร์ และในที่สุดเขาได้รับบำบัดสมา

สามีของฉันเสียชีวิตหนึ่งสัปดาห์หลังจากที่เขาบำบัดสมา ซึ่งเขาอายุเพียง 56 ปี ฉันเสียใจมาก แต่ฉันก็สุขใจเพราะเรตกลงกันว่าเราจะพบกันอีกครั้งบนสวรรค์

ฉันบินกลับญี่ปุ่น และได้ตรวจดูสมุดบัญชี พบว่าฉันมีเงินเยอะมาก ฉันอยากจะใช้เงินจำนวนนี้เพื่อประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าให้กับคนในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีเพียงแค่หนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เป็นคริสเตียนจากจำนวนประชากรทั้งหมด ดังนั้นฉันจึงเริ่มอธิษฐาน “พระเจ้าที่รัก ข้าพระองค์ควรจะทำอย่างไรดี”

วันหนึ่ง ขณะที่ฉันเฝ้าเดี่ยว ฉันอ่านพบในพระธรรมอิสยาห์ 55:13 กล่าวว่า “**ต้นสนสามใบจะงอกขึ้นแทนต้นหนาม ต้นน้ำมັນเขียวจะงอกขึ้นแทนต้นไมยราบ และมันจะเป็นอนุสรณ์แด่พระยาห์เวห์ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ที่จะไม่ถูกตัดออกเลย**”

ในวินาทีนั้น ฉันรู้ว่าฉันต้องการจะเปิดร้านอาหาร ที่ซึ่งฉันสามารถช่วยผู้คนที่นั่นให้มีสุขภาพที่ดีขึ้น และรู้สึกดีขึ้นเช่นเดียวกับตอนที่ฉันอยู่ที่อลาบามา บางทีฉันอาจชนะความมั่นใจของพวกเขา และนำเขาเข้ามาหาพระเยซู ฉันตัดสินใจตั้งชื่อร้านว่า “เมอร์เทิล” (ไมยราบ) ตามในพระธรรมอิสยาห์

ในวันเดียวกันนั้นเอง ฉันเดินไปตามถนนนอกเมืองโตเกียวและเห็นป้ายประกาศขายที่ดิน ทำเลดีมาก เพราะตั้งอยู่ใกล้โบสถ์แอ็ดเวนตีสถึง 3 โบสถ์ ฉันซื้อที่ดินเปล่านั้น และจ่ายเงินสำหรับร้านอาหารที่จะสร้าง

พูดตามตรง ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับธุรกิจร้านอาหารเลย ฉันจึงเข้าร่วมโรงเรียนสอนทำอาหารมังสวิรัตของแอ็ดเวนตีส เพื่อจะได้แนวคิดและสามารถคิดสูตรอาหารเป็นของตัวเองสำหรับร้านอาหารที่กำลังจะเปิด

ในวันเปิดร้าน มีผู้คนมาพอสมควร แต่ข้างในร้านวุ่นวายมาก ฉันยังคงไม่รู้ว่าจะจัดการกับร้านอาหารอย่างไรดี มีลูกค้าเก่าที่เคยทำประกันกับฉัน เขารู้จักกับเจ้าของร้านกาแฟที่อยู่ใกล้ๆ เลยขอให้เขามาช่วยฉัน ซึ่งเขาก็ช่วยได้มากทีเดียว

ธุรกิจไปได้ด้วยดี และร้านเมอร์เทิลเป็นหนึ่งในร้านอาหารมังสวิรัตไม่กี่ร้านในเมืองโตเกียว ฉันไปทำงานเกี่ยวกับประกันตอนเช้า และมาที่ร้านอาหาร 11 โมง และบริการอาหารในช่วงเที่ยงจนถึงบ่าย 2 จากนั้นฉันกลับมาทำงานประกันต่อ แน่ใจว่าร้านอาหารหยุดในวันสะบาโต

ร้านอาหารแห่งนี้ให้โอกาสฉันที่จะทำมากกว่าให้บริการอาหารสุขภาพ ลูกค้าประจำคนหนึ่งของฉันเป็นมะเร็งเต้านม และเธอถามเกี่ยวกับข้อมูลที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขที่ดีขึ้น ฉันจึงให้หนังสือเกี่ยวกับแอ็ดเวนตีสกับเธอ ยังมีลูกค้าอีกคนหนึ่งที่เป็นสาวโสด เธอบอกกับฉันว่าเธอกำลังมองหาเพื่อนใหม่ๆ ฉันเลยชวนเธอมาที่โบสถ์

และเธอก็ได้มาหลายครั้งแล้ว เป้าหมายหลักของร้านอาหารนี้ก็เพื่อนำคนให้มารู้จักพระเยซู นางเอลเลน ไวท์ กล่าวว่า “ร้านอาหารของเราต้องอยู่ในเมือง มิฉะนั้นคนงานในร้านอาหารนี้จะไม่สามารถเข้าถึงผู้คน และสอนให้พวกเขาารู้ถึงหลักการที่ถูกต้องในการดำรงชีวิต” (**Selected Messages**, เล่ม 2, หน้า 142) และนี่เป็นเหตุผลที่ฉันเริ่มร้านอาหารนี้ ร้านอาหารนี้เป็นของพระเจ้า พระเจ้าช่วยฉันให้ดำเนินธุรกิจนี้ และเจ้าของก็คือพระเยซู

เล่าโดย ซาร่า วัย 14 ปี...ประเทศญี่ปุ่น

ซาร่าไปโบสถ์แอ๊ดเวนตีสในประเทศญี่ปุ่นทุกวันสะบาโต เธอไม่ใช่แอ๊ดเวนตีส ครอบครัวของเธอไม่ใช่แอ๊ดเวนตีส ไม่มีใครในครอบครัวของเธอที่เป็นคริสเตียนเลย

เหตุผลที่ซาร่าไปโบสถ์ทุกวันเสาร์ เพราะเธอจะไปทานอาหารที่เปิดให้สำหรับเด็กๆ

เด็กวัยรุ่นวัย 14 ปี สนุกกับการกินซูชิ แต่ชอบมากกว่าถ้าเป็นข้าวแกงกะหรี่ ซึ่งเป็นอาหารยอดนิยมของเด็กญี่ปุ่น หลังจากอาหารกลางวัน เธอเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กคนอื่นๆ ในการฟังเรื่องในพระคัมภีร์ ร้องเพลง และเล่นเกมส์

ซาร่าเริ่มมาที่โบสถ์เมื่อเธออายุ 6 ขวบ คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวของเธอส่งเธอไปโบสถ์เพื่อที่เธอจะได้รับประทานอาหารสุขภาพ

ซาร่าและแม่อาจจะดูไม่ออกว่าเป็นคนยากจน ประเทศญี่ปุ่นถูกมองว่าเป็นประเทศที่มีความมั่งคั่ง แต่นโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาล และผลกระทบของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างคนมีและคนไม่มี ผลลัพธ์ที่ได้ไม่ใช่ความยากจน ที่ซึ่งเด็กๆ อดอยากจนตาย แต่เป็นความจนสัมพัทธ์ ที่ซึ่งเด็กอาศัยอยู่ต่ำกว่ามาตรฐานการครองชีพโดยเฉลี่ย และถูกทอดทิ้งให้อยู่ข้างหลังเด็กที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวยหนึ่งในเจ็ดของเด็กญี่ปุ่นอยู่ในสถานการณ์นี้ ความยากจนมีผลกระทบต่อพ่อแม่เลี้ยงเดี่ยวอย่างแม่ของซาร่า พ่อแม่เหล่านี้ไม่สามารถจัดหาอาหารที่เหมาะสมสำหรับเด็กๆ หรือส่งเด็กๆ ไปทำกิจกรรมหลังเลิกเรียน เช่น เรียนดนตรี หรือกีฬา พ่อแม่มีเวลาเพียงเล็กน้อยที่จะสอนการบ้านลูก และไม่มีเงินเหลือพอที่จะจ้างครูมาสอนพิเศษเหมือนอย่างครอบครัวที่ร่ำรวย

สมาชิกของโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสรู้ถึงความยากจนสัมพัทธ์ในชุมชนนี้ และเริ่มที่จะจัดหาอาหารกลางวันฟรีในวันสะบาโต และสอนพิเศษในวันอื่นๆ ในระหว่างสัปดาห์ เมื่อรัฐบาลในเมืองคาซิวะ ซึ่งมีประชากรประมาณ 410,000 คน ในเขตโตเกียว ได้ตัดสินใจให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่องค์กรที่เลี้ยงดูเด็กๆ ที่ยากไร้ โบสถ์ก็ได้รับทุนอย่างต่อเนื่อง มีเด็กๆ 10 - 30 คน มาที่โบสถ์ทุกวันสะบาโตเพื่อรับประทานอาหารโดยสมาชิกของโบสถ์และผู้มีจิตอาสาช่วยกัน

ซาร่าอายุมากตอนที่มาโบสถ์เป็นครั้งแรก เพื่อรับประทานอาหารกลางวัน และเล่นกับเด็กคนอื่นๆ แต่เธอชอบอาหาร และกิจกรรมพระคัมภีร์ เธอชอบความเอาใจใส่ที่สมาชิกมอบให้กับเธอ และเธอก็กลับมาที่โบสถ์อีกทุกๆ วันสะบาโต

เมื่อเธอโตขึ้น เธอก็เริ่มที่จะช่วยนารายการช่วงบ่ายสำหรับเด็กๆ เธอได้ถูกเชิญให้เข้าร่วมค่ายฤดูร้อนของโบสถ์ ที่ค่าย เธอตัดสินใจที่จะมอบจิตใจของเธอให้กับพระเยซู

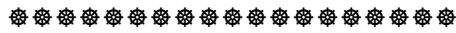
เธอบอกให้แม่ทราบเมื่อเธอกลับบ้าน แต่แม่ของเธอไม่พอใจ

“ลูกต้องรอให้โตกว่านี้ก่อน ถึงจะสามารถตัดสินใจเองได้” แม่บอก

นั่นหมายความว่า ซาร่าต้องรออีก 4 ปี กว่าจะรับบัพติศมาได้ กฎหมายญี่ปุ่นระบุว่าเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ไม่สามารถตัดสินใจเอง โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง ซึ่งซาร่าอายุ 14 ปีเท่านั้น สมาชิกโบสถ์รู้สึก

เสียใจเมื่อซาร่าเล่าว่าแม่ไม่ยินยอมให้เธอบัพติศมา แต่พวกเขาที่ไม่รู้สึกประหลาดใจ เพราะมันเป็นปฏิกริยาปกติ จากแม่ชาวญี่ปุ่นที่ไม่ใช่คริสเตียน

โปรดอธิษฐานเผื่อซาร่าในความเชื่อของเธอ และแม่ของเธอด้วย และโปรดอธิษฐานเผื่อเด็กคนอื่นๆ ที่มารับประทานอาหารกลางวัน ทำกิจกรรม และเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูทุกวันสะบาโตที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส์คาซิเว ซึ่ง เป็นศูนย์กลางที่มีอิทธิพลที่พยายามแบ่งปันความรักของพระเยซูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของญี่ปุ่น ขอขอบคุณสำหรับเงิน ถวายของท่านที่มีส่วนช่วยในการประกาศพระกิตติคุณ แบบมีและไม่มีซูชิ และข้าวราดแกงกระหรี

เล่าโดย จีเอะ ชียามะ วัย 43 ปี...ประเทศญี่ปุ่น

จีเอะได้รับกำลังใจอย่างมากในช่วงการระบาดของไวรัสโคโรน่า

เธอและสามีของเธอเปิดโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษอยู่ในเมืองโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเมืองนี้มีประชากรประมาณ 2.7 ล้านคน โรงเรียนของเราต้องปิดชั่วคราวเนื่องจากการระบาดของโรค และรัฐบาลญี่ปุ่นได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน เราจึงจัดให้มีการเรียนการสอนออนไลน์ ซึ่งน่าอัศจรรย์ใจมากที่นักเรียนของเรายังคงลงทะเบียนเรียนถึง 90 เปอร์เซ็นต์

แต่ที่ทำให้เธอประหลาดใจกว่าคือ ศิษย์เก่าของโรงเรียนเราที่อายุ 60 ปี ชื่อว่า ชิคาโกะ ได้ติดต่อหาเธอในช่วงโรคระบาดหนักในญี่ปุ่น เรารู้จักกันมานานกว่า 13 ปีแล้ว แต่ขาดการติดต่อกันประมาณ 2 ปี วันหนึ่งขณะที่เธอกำลังจะเดินทางกลับบ้าน เธอได้รับข้อความผ่านทางเฟซบุ๊ก

ชิคาโกะ เขียนข้อความหาเธอว่า “ฉันต้องการจะเข้าโบสถ์กับคุณ ถึงแม้ว่าจะเป็นช่วงโรคระบาด”

ชิคาโกะไม่ใช่คริสเตียน ทำให้จีเอะรู้สึกประหลาดใจมากที่เธอบอกว่าอยากรู้จักพระเยซูให้มากขึ้น เราส่งข้อความคุยกันอย่างสั้นๆ เกี่ยวกับศาสนาคริสต์ และฉันมาเป็นคริสเตียนได้อย่างไร และเราตกลงกันว่าจะพบกันวันเสาร์หลังการนมัสการเสร็จสิ้น

เมื่อพบกัน จีเอะเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับคำอุปมาของแกะที่หลงหาย เธอตั้งใจฟังคำของพระเยซูซึ่งกล่าวในพระธรรมลูกา 15:4-7 ว่า: “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้อสืบเก้อตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บาบแบกมาด้วยความเปรมปรีดี เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า จงเปรมปรีดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว เรบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์ เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเพราะคนชอบธรรมเก้อสืบเก้อคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่”

ฟังจบ ชิคาโกะพูดขึ้นมาทันทีเกี่ยวกับแกะที่หลงหายนั้นว่า พระเยซูได้ทรงเรียกให้ฉันติดตามพระองค์หลายปีแล้ว แต่ฉันต้องการเวลาตัดสินใจ และคำพูดต่อมาของเธอ ทำให้ฉันต้องตกตะลึง

ชิคาโกะพูดต่อว่า “ฉันรู้ว่าว่า พระเยซูได้ทรงเรียกฉันซึ่งเป็นเหมือนแกะหลงหายนั้น และฉันได้ละเลยพระองค์ แต่เดี๋ยวนี้ฉันจะไม่ละเลยพระองค์แล้ว และฉันต้องการจะรับบัพติศมา”

จีเอะรู้ได้ในทันทีว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำงานในจิตใจของชิคาโกะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่มีโรคระบาด จีเอะรู้สึกดีใจที่ได้แบ่งปันคำสอน และความรักของพระเยซูคริสต์ให้กับชิคาโกะ

เราพบกันอีกหลายครั้งหลังจากนั้น และในวันสะบาโตหนึ่ง ขณะที่เรากำลังพูดเกี่ยวกับว่า ทำไมพระเยซูถึงต้องตายบนไม้กางเขน ชิคาโกะก็พูดถึงเรื่องใจร คนที่อยู่ข้างพระเยซูในวันนั้น ในนาทีสุดท้าย เขาเลือกที่จะติดตามพระเยซู ชิคาโกะรู้สึกประทับใจในความจริงที่ว่า พระเยซูทรงรักและพร้อมจะให้อภัยกับเราเสมอ เธอตระหนักว่าถึงแม้เธอจะพยายามอย่างหนักที่จะแสวงหาความสุข และสันติสุขด้วยวิธีของเธอเอง แต่เธอก็ไม่เคยพึงพอใจกับมัน

“ฉันต้องการเป็นอย่างใจรคนนั้นที่ต้อนรับพระเยซูคริสต์” ชิคาโกะกล่าว

การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนาอาจรบกวนชีวิตของเรา แต่ไม่สามารถหยุดให้คนเข้าหาพระเยซูได้ พระองค์ตรัสไว้ในพระธรรม ยอห์น 10:16 ว่า “แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านี้เราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านี้จะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว”

พระเยซูกำลังทำงานในชีวิตของเรา แม้ว่าเราจะไม่เห็นหรือไม่รู้สึก พระเยซูทรงเรียกชื่อเราและปกป้องเราเมื่อเรายอมจำนนให้กับพระองค์

โควิด-19 ทำให้ต้องทำงานออนไลน์เหมือนกับโรงเรียนภาษาของจีเอ และสำคัญยิ่งกว่าในการแบ่งปันพระกิตติคุณ สำหรับเงินถวายในไตรมาสนี้จะถูกส่งไปช่วยโครงการช่วยเหลือคนในประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะเยาวชนให้รู้จักพระเยซูมากขึ้นผ่านทางสื่อออนไลน์ ขอขอบคุณทุกท่านสำหรับการวางแผนที่จะถวายทรัพย์ในไตรมาสนี้

เล่าโดย กียอง ควอน วัย 56 ปี...ประเทศเกาหลีใต้

เมื่อกียองอธิษฐาน สิ่งอัศจรรย์ได้เกิดขึ้น

กียอง เป็นเจ้าของธุรกิจการบัญชีในประเทศเกาหลีใต้ เขารู้สึกสัมผัสได้ถึงสิ่งที่ต้องมีโบสถ์เซเวนธ์-เดย์แอดเวนติสในระแวกบ้านของเขา ผู้นำโบสถ์ได้ให้ใช้ตึกหลังหนึ่งใกล้ๆ บ้านของเขาเพื่อใช้เป็นถิ่นมัสการ และภายในปีแรก มี 40 คน รับประทาน

ขณะที่เขายังอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง จำนวนผู้รับประทานก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ถึง 98 คน ภายในเวลาสองปีครึ่ง

กียอง ตัดสินใจที่จะอธิษฐานต่อไป เพื่อให้ได้จำนวนผู้รับประทานครบ 100 คน

เขาอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า ได้โปรดช่วงให้มีผู้รับประทานครบ 100 คนด้วยเถิด”

เมื่อเขาลืมตาขึ้น เขาก็นึกขึ้นได้ทันทีถึงผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเค้าไม่ได้พบมาเป็นเวลา 3 ปีแล้ว เขาได้พยายามถามคนแถวนั้นและได้ทราบว่า หญิงคนนั้นเปิดโรงเรียนสอนศิลปะ เขาได้ซื้อช่อดอกไม้หลากสีและไปมอบให้เธอที่โรงเรียน

ขณะที่ทั้งสองคุยกันไปสักพัก กียองได้พูดเกี่ยวกับแผนการของโบสถ์ และพูดว่ามีผู้รับประทาน 98 คน ได้อย่างไร

“คุณน่าจะเป็นคนที่ 100” เขากล่าว

“แน่นอน ฉันจะเป็นคนที่ 100” เธอตอบ

“เยี่ยมมาก!” และกียองกล่าวต่อว่า “แต่คุณต้องเข้าชั้นศึกษาพระคัมภีร์ก่อน พรุ่งนี้เวลาทุ่มครึ่งผมจะมาสอนพระคัมภีร์ให้คุณที่บ้าน”

กียองยังพูดต่อว่า “อย่าลืมชวนสามีคุณมาด้วยนะ”

กียองกล่าวถึงสามีของเธอ เพราะเขาต้องการอีก 2 คน เพื่อจะได้ครบ 100 คน

หลังจากที่กียองกลับไปแล้ว หญิงคนนั้นก็ได้โทรหาสามีของเธอ

สามีของเธอรู้จักกับกียองอยู่แล้ว เขาเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ แต่เขาไม่ใช่คริสเตียน เขามัสการศาลเจ้าบรรพบุรุษและพระเจ้าต่างๆ แต่เขามีความคิดที่จะพัฒนาภาษาอังกฤษของเขาเพื่อขยายธุรกิจ เขาได้ซื้อหนังสือเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมาหลายเล่ม เพื่อจะพัฒนาภาษาอังกฤษของเขา รวมถึงมีหนังสือพระคัมภีร์ด้วย

แต่พระคัมภีร์ทำให้เขาสับสน เขาอ่านพระคัมภีร์ในที่ทำงานและไม่เข้าใจ เขาเข้าใจความหมายของแต่ละคำ และไม่สามารถเข้าใจว่าหมายความว่าอะไร ในที่สุด เขาตัดสินใจที่จะอธิษฐานถึงพระเจ้าในพระคัมภีร์

“ถ้าพระองค์เป็นพระเจ้าที่แท้จริง ได้โปรดส่งคนมาสอนผมให้เข้าใจพระคัมภีร์ด้วย” เขาอธิษฐานออกมาดังๆ

ในเวลานั้นเอง เป็นเวลาที่โทรศัพท์เขาดังขึ้น และปลายสายก็คือภรรยาของเขา

“กียองจะมาบ้านเราพรุ่งนี้เพื่อสอนพระคัมภีร์” เธอบอก

เขาตกตะลึงไปชั่วขณะ เขานั่งนิ่งๆ โดยไม่ขยับตัวเป็นเวลานาน เขารู้สึกเหมือนโดยสายฟ้าฟาดผ่านตัวของเขา จากศีรษะลงมายังกระดูกสันหลัง และฝ่าเท้าของเขา

วันรุ่งขึ้น กียองมาถึงที่บ้านของสามีภรรยาคู่นี้และรู้สึกประหลาดใจมากที่พวกเขาบอกว่าจะได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างกระตือรือร้น นอกจากนี้ลูกสองคนของพวกเขา ก็ยังต้องการที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ซึ่งตอบคำอธิษฐานของพ่อเขาอย่างรวดเร็ว

ครอบครัวนี้ศึกษาพระคัมภีร์กับกียอง และรับเชื่อในสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้ และตัดสินใจมอบถวายจิตใจให้กับองค์พระเยซูคริสต์ ในการตอบคำอธิษฐานของกียอง พระเจ้าไม่ได้มอบ 100 คน ที่จะรับบัพติศมา แต่พระองค์ทรงให้ถึง 102 คน

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในไตรมาสนี้ จะถูกส่งไปช่วยเผยแพร่พระกิตติคุณในเกาหลีใต้ผ่าน 2 โครงการ คือ สร้างศูนย์ดูแลเด็กอพยพในเมืองของอันซัน และศูนย์เผยแพร่พันธกิจในเมืองแทกู ขอขอบคุณทุกท่านที่วางแผนในการถวายอย่างจริงใจ

เล่าโดย เดวิด คิม วัย 53 ปี...ประเทศเกาหลีใต้

เดวิด ขับรถโตโยต้าแคมรี่ ออกจากทางด่วนและเข้าสู่ถนนนอกเมือง เขาเดินทางโดยใช้เครื่องนำทาง (GPS) เพื่อไปบรรยายครั้งสำคัญที่นัดหมายไว้กับคริสตจักรในรัฐยูทาห์ ประเทศสหรัฐอเมริกา

จู่ๆ ก็มีข้อความเตือนโผล่ขึ้นมาบนหน้าจอมือถือว่า ถนนข้างหน้ามีอันตราย ควรเลี่ยงการเดินทางบนถนนเส้นนี้ ยกเว้นรถที่ขับเคลื่อนสี่ล้อ

เดวิดขับรถมาไกลพอสมควรแล้ว และเขาไม่ต้องการจะกลับรถ “ถนนจะเลวร้ายแค่ไหนนะ” เขาคิดอยู่ในใจ และเหยียบคันเร่งอย่างแน่น

ไม่กี่นาทีต่อมา คำเตือนก็โผล่ขึ้นมาอีกครั้ง แต่เขาก็ไม่สนใจมัน

แล้วถนนที่ลาดยางมะตอยก็สิ้นสุดลงอย่างกะทันหัน ถนนเริ่มเป็นดินโคลน หลุดจากขั้วรถบนถนนที่เป็นดินโคลนได้สัปดาห์ และต้องขับขึ้นเนินเป็นระยะทางสั้นๆ เครื่องยนต์ได้ดับลง เขาบิดกุญแจเพื่อจะสตาร์ทรถ แต่ไม่มีการตอบสนอง เขาพยายามอีกครั้งแล้วครั้งเรา และก็มี การตอบสนองใดๆ เลย

เขาลงจากรถเพื่อยืดเส้นยืดสาย และมองไปรอบๆ เห็นเป็นพื้นทรายและพุ่มไม้ โทรศัพท์มือถือของเขาไม่มีสัญญาณ และไม่มีรถคันอื่นอยู่ในสายตาเลย จู่ๆ เดวิดก็รู้สึกกลัว เขาอยู่คนเดียวในที่ห่างไกล เขาเป็นนักเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์จากเกาหลีใต้ ที่ขนาดนี้ติดอยู่บนเนินทรายในประเทศสหรัฐอเมริกา

“ถ้าฉันเจอสัตว์ป่าล่ะ” เขาคิด

เดวิดคุกเข่าลงที่ดินและอธิษฐาน

“พระบิดาเจ้าข้า” เขากล่าว “โปรดยกโทษให้กับข้าพระองค์ที่เพิกเฉยต่อคำเตือนและการขับรถมาที่นี่ ข้าพระองค์ไม่รู้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น แต่ข้าพระองค์จะต้องไปบรรยายในวันสะบาโตนี้ ข้าพระองค์ทำผิดอะไรหรือ”

จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผสมผสาน ภาวะซีมเศร้า ความกลัว และฉุนเฉียว เขาลืมไปว่าพระเจ้าทรงเคยนำทางเขาอย่างไรในตลอด 3 เดือนที่มีการจัดสัมมนาเกี่ยวกับการประกาศทางอินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดีย

ประมาณ 5 นาทีหลังจากที่เขาอธิษฐาน เขาเห็นรถกระบะขับขึ้นมาบนเนินเขา คู่สามีภรรยาสูงอายุเปิดประตูลงมาเมื่อเห็นเขายืนอยู่

“เกิดอะไรขึ้น” ชายคนนั้นถาม

ดาวิดบอกว่ารถสตาร์ทไม่ติด ชายคนนั้นเลยเข้าไปในรถแล้วลองบิดกุญแจสตาร์ท แต่ไม่มีการตอบสนองใดๆ เขาคืนกุญแจรถให้และเสนอว่าจะขับรถพาเดวิดไปอีกประมาณ 10 กิโลเมตร เพื่อที่โทรศัพท์มือถือของเขาจะมีสัญญาณ และสามารถโทรศัพท์เรียกรถให้มาลากได้

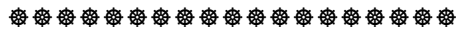
แต่จู่ๆ ชายสูงวัยคนเดิมก็ขอกุญแจรถจากเขากลับ และบอกให้เดวิดไปนั่งข้างคนขับ เดวิดคิดในใจว่าทำไมต้องลองสตาร์ทอีก ทั้งที่เมื่อไม่กี่วินาทีที่แล้ว เสียเวลาเปล่า

วอรัม วอรัม!

เดวิดได้ยินเสียงดังออกมาเหมือนเสียงดนตรี เครื่องยนต์ทำงานแล้ว และชายสูงวัยเหยียบคันเร่ง และรถก็ได้เคลื่อนไปข้างหน้าอย่างราบรื่น เดวิดไม่เชื่อสายตาตัวเอง “ขอบคุณพระเจ้า! ขอบคุณพระเจ้า!” เขาอุทาน

เขาโบกมือลาสองสามีภรรยาคู่ นั้น และหันรถกลับไปถนนใหญ่ เดวิดสรรเสริญพระเจ้าไปตลอดทาง ถึงแม้ว่าเขาจะเลยค่าเตือนของพระเจ้า แต่พระองค์ก็ได้ทรงประทานความช่วยเหลือจากสวรรค์ให้เขาได้ไปถึงที่หมายตรงเวลา

เดวิด คิม เป็นหนึ่งในหลายๆ คนของเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสจากประเทศเกาหลีใต้ ที่เป็นมิชชันนารี ออกไปประกาศงานทั่วโลก ในไตรมาสนี้ คริสตจักรโลกมีโอกาที่จะช่วยเหลือสองโครงการในประเทศเกาหลีใต้ คือ ศูนย์ดูแลเด็กอพยพในเมืองอันซัน และศูนย์เผยแพร่พันธกิจในใจกลางเมืองแทกู

เล่าโดย จาง โซฮี วัย 19 ปี...ประเทศเกาหลีใต้

ตอนเป็นวัยรุ่น ฉันฝันที่จะเป็นมิชชันนารี แต่จะเป็นได้อย่างไรละ

พ่อของฉันเสียชีวิตเมื่อฉันยังเด็ก และแม่ของฉันเป็นคริสเตียนคนเดียวที่ฉันรู้จัก ญาติคนอื่นๆ ของเรานับถือหมอผี และนมัสการบรรพบุรุษในบ้านเกิดของฉัน ที่ประเทศเกาหลีใต้

วันหนึ่งแม่มาบอกฉันว่าเธอรู้จักกับศาสตราจารย์ที่ส่งมิชชันนารีไปต่างประเทศ และเขาต้องการจะคุยเกี่ยวกับความฝันของฉัน

ฉันตื่นเต้นมาก และได้นัดหมายเข้าพบกับศาสตราจารย์ หลายวันต่อมาซึ่งเป็นวันที่นัดหมาย ระหว่างทางที่ฉันกำลังเดินไปพบศาสตราจารย์ ฉันได้พบกับกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งที่ใส่เสื้อยืดที่มีตัวอักษร “SOS” พวกเขาชวนให้ฉันเข้าร่วมประชุมประกาศสำหรับนักเรียน ซึ่งอยู่ใกล้ๆ โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ฉันรักที่จะไปโบสถ์ และฉันก็เดินไปพร้อมกับพวกนักเรียนไปยังโบสถ์ไม้ที่สวยงาม

เมื่อศิษยาภิบาลรู้ว่าฉันเป็นคริสเตียน เขาถามว่าฉันรู้อะไรเกี่ยวกับวันสะบาโตบ้าง เพราะฉันนมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ ศิษยาภิบาลได้อธิบายถึงวันสะบาโตวันที่เจ็ด ขณะที่เขาพูด หัวใจของฉันเหมือนถูกแผดเผา

ในขณะนั้น โทรศัพท์มือถือของฉันก็ดังขึ้น มันเป็นสายจากศาสตราจารย์ และเขากำลังรอฉันให้ไปพบ มันแปลกมากที่ฉันอยากจะไปพบกับศาสตราจารย์มาก แต่คำสอนของศิษยาภิบาลแอ๊ดเวนตีสสัมผัสที่จิตใจของฉันมากขึ้นเรื่อยๆ ฉันเลยขอลื่อนการนัดพบกับศาสตราจารย์เป็นวันพรุ่งนี้

เย็นวันนั้น ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับวันสะบาโต การเสด็จมาครั้งที่สอง การพิพากษา ความรอดของพระเจ้า และสงครามแห่งประวัติศาสตร์ ใจของฉันเต็มไปด้วยความสุข

วันรุ่งขึ้น ฉันกลับมาที่โบสถ์ไม้แห่งนี้เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับพระคัมภีร์ ระหว่างที่อยู่โบสถ์ ศาสตราจารย์ได้โทรศัพท์หาฉัน แต่ฉันปฏิเสธที่จะพบและบอกว่ากำลังยุ่งอยู่กับการศึกษาพระคัมภีร์อยู่ที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เขาโกรธมา และบอกว่าคริสเตียนที่แท้จริงจะไม่ปฏิบัติตามหลักคำสอนเดียวเหมือนแอ๊ดเวนตีส และเขาก็อธิบายหลักคำสอนของเขาให้ฉันฟัง ระหว่างนั้นศิษยาภิบาลก็นั่งอยู่ข้างๆ และได้ยินบทสนทนาของเราทั้งหมด หลังวางสาย ศิษยาภิบาลได้พูดว่า คำสอนของศาสตราจารย์นั้นเหมือนเป็นกลุ่มคริสเตียนที่ถือว่าตัวผู้นำเองคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราช่วยกันตรวจสอบบ้างอย่าง และพบว่า ศาสตราจารย์อยู่ในกลุ่มนั้นจริงๆ และแม่ของฉันก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

ฉันรู้สึกเสียใจที่แม่ของฉันพยายามหลอกให้ฉันเข้ากลุ่มด้วย ฉันขอร้องให้แม่ศึกษาพระคัมภีร์กับอาจารย์แอ๊ดเวนตีส แต่แม่ฉันโกรธและปฏิเสธฉัน ตอนนี้ฉันไม่แน่ใจว่าควรจะทำยังไงต่อดี

ศิษยาภิบาลแนะนำให้ฉันลงทะเบียนที่มหาวิทยาลัยคาทอลิก “เธอต้องเรียนพระคัมภีร์เพิ่มเติม เพื่อที่จะแนะนำแม่ให้รู้จักกับความจริง” เขากล่าว

ความโกรธของแม่ฉันเบาบางลงขณะที่ฉันเรียนที่มหาวิทยาลัย ฉันบอกกับแม่ว่าฉันเรียนรู้อะไรบ้าง และฉันตั้งใจวางสื่อต่างๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์ไว้ในบ้าน ที่ละเล็ก ที่ละน้อย แม่ฉันดูการเทศนาของแอ๊ดเวนตีสผ่านยูทูบ และอ่านนิตยสารแอ๊ดเวนตีส โดยพระคุณของพระเจ้า ฉันจบมหาวิทยาลัยในปี 2020

จากนั้นไม่นาน มีการรวมตัวของกลุ่มที่แม่เคยไปนมัสการ และเป็นต้นเหตุให้มีการแพร่กระจายเชื้อไวรัสโคโรนาอีกมากมายในเกาหลีใต้ในขณะนั้น ซึ่งมีประมาณพันกว่าคน และแม่ก็เป็นหนึ่งในนั้นด้วย ขอขอบคุณพระเจ้าแม่ไม่ได้เป็นอะไรมากและฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว แต่โบสถ์ได้ถูกปิด และถูกห้ามไม่ให้มีการประชุมอีก ฉันเชื่อว่าพระเจ้ากำลังทรงนำให้แม่ของฉันได้รู้จักกับพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม

ฉันรักพระดำรัสของพระเยซูที่ว่า “เพราะว่าบุตรมนุษย์มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) นี่เป็นเรื่องของฉัน เมื่อมองย้อนกลับไปจะพบว่า ฉันได้พบกับกลุ่มมิชชันนารี SOS และตระหนักถึงความจริงเกี่ยวกับแม่ SOS ย่อมาจากคำว่า “ความรอด โดยพระเยซูเท่านั้น และการบริการ” (Salvation, Only Jesus, Service) ฉันวางแผนที่จะเป็น มิชชันนารี SOS ให้กับแม่และโลกนี้ แผนนี้เป็นคำตอบของความฝันของฉัน

โซฮี เป็นหนึ่งในเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสจากประเทศเกาหลีใต้ที่มีเป้าหมายในจิตใจ ไตรมาสนี้คริสตจักรต่างๆ และสมาชิกทั่วโลกจะได้มีโอกาสมีหัวใจของการเป็นมิชชันนารีในประเทศเกาหลี เงินถวายในไตรมาสนี้จะถูกส่งไปช่วยสร้างศูนย์ประกาศในสองเมืองใหญ่ของประเทศเกาหลีใต้

เล่าโดย จาง ดงฮุน วัย 65 ปี...ประเทศเกาหลี

บี๊ บี๊ เสียงข้อความเตือนปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือของฉันทันทีหลายครั้ง ข้อความมีข้อมูลเกี่ยวกับโคโรนาไวรัส และคำเตือนไม่ให้ออกจากบ้าน

เมืองที่ฉันอยู่ในประเทศเกาหลีใต้ได้รับเกียรติให้เป็นเขตปลอดโควิด ท่ามกลางการระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19 แต่เมื่อผู้ป่วยรายที่ 31 ได้นำเชื้อไวรัสเข้ามาในเขตที่ฉันอยู่ โดยการเข้าร่วมกลุ่มของคริสเตียนนิกายหนึ่ง ทำให้มีการแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ในเมืองที่ฉันอยู่มีการติดเชื้อสูงสุด ด้วยจำนวนผู้ติดเชื้อรายใหม่วันละหลายร้อยคน และจำนวนผู้ป่วยยืนยันเพิ่มขึ้นถึง 6,000 คน ภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือนหลังจากเหตุการณ์นั้น ในขณะที่สื่อระดับประเทศได้รายงานข่าวประจำวันเกี่ยวกับเมืองของฉัน ผู้คนทั่วเกาหลีใต้ดูถูกเราในฐานะผู้กระทำผิดหลักในการแพร่กระจายโคโรนาไวรัสทั่วประเทศ

ทุกอย่างดูเหมือนจะหยุดในทันที ไม่มีคนในซูเปอร์มาร์เก็ต ตลาดกลางแจ้ง และร้านอาหาร ไม่มีใครซื้อหรือขาย มีรถไม่กี่คันแล่นอยู่บนท้องถนน ไวรัสที่มองไม่เห็นเปลี่ยนโลกให้กลับหัวกลับหาง

คริสตจักรของฉันก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน ฉันได้แบ่งปันความรักของฉันต่อพระเยซูเป็นเวลาหลายสิบปี แต่การนมัสการและกิจกรรมต่างๆ ของฉันต้องมาหยุดนิ่ง ฉันสงสัยว่า คริสตจักรของพระเจ้าจะต้องถูกบังคับให้ปิด หรือเราควรเลิก และยอมแพ้ในการประกาศพระกิตติคุณและรอให้สถานการณ์ดีขึ้นหรือ ฉันทำไม่ได้ ในขณะที่โลกกำลังหยุด ฉันได้อธิษฐาน

“พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์รู้ว่าวิกฤตโลกคือโอกาสของพระองค์ และโอกาสอะไรที่พระองค์จะทรงประทานให้ข้าพระองค์” ฉันทิษฐานเข้าไปเข้ามา

มีแสงสว่างวาบได้ส่องมาในความมืด ฉันจำได้ว่าเคยเรียนรู้วิธีทำเจลล้างมือกับทางแผนกพันธกิจสุขภาพของคริสตจักร

“ตอนนี้สิ่งที่ผู้คนต้องการก็คือ เจลล้างมือ” ฉันคิด

ด้วยความช่วยเหลือของแผนกพันธกิจสุขภาพ สมาชิกในคริสตจักรของฉันได้ช่วยกันทำเจลล้างมือ 1,000 ขวด และแจกจ่ายออกไปยังตลาดกลางแจ้ง เราใส่หน้ากาก และถุงมือ ออกไปแจกเจลล้างมือ และผู้คนตอบรับเป็นอย่างดี เพราะเจลล้างมือเป็นสิ่งที่จำเป็นในเวลานี้ เหมือนเราให้ของขวัญที่ล้ำค่าแก่เขา พวกเขาขอบคุณพวกเราจากใจ ถึงแม้เราจะไม่ได้ติดเชื้อคริสตจักรลงบนขวดเจล แต่หลายๆ คนถามว่า “คุณมาจากที่ไหน” หรือ “คุณเป็นตัวแทนขององค์กรไหน” เราเลยได้มีโอกาสบอกว่าเรามาจากคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

วิกฤตกลายเป็นโอกาส ความรักของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยผ่านการแบ่งปันของเรา

จากนั้นพระเจาก็ให้ความคิดอีกอย่างหนึ่งแก่ฉัน เกาหลีใต้ประสบกับความตื่นตระหนกทั่วประเทศเมื่อนักกานามียขาดตลาด มีคนรอคิวยาวเพื่อจะซื้อหน้ากากอนามัยจากร้านค้า

“ฉันจะช่วยพวกเขาที่ดิ้นรนได้อย่างไร” ฉันสงสัย

ขณะที่คิดถึงเรื่องนี้ ฉันจำได้ว่า ฉันเคยเรียนการใช้จักรเย็บผ้าเมื่อตอนฉันเป็นวัยรุ่น ฉันเริ่มทำหน้ากากผ้าที่บ้าน ขณะที่ฉันค่อยๆ ทำหน้ากากผ้า เพื่อนสมาชิกในคริสตจักรทราบเรื่อง เลยอาสาที่จะช่วย การมีส่วนร่วม

ของพวกเขาทำให้ฉันมีกำลังใจ และมีความแข็งแกร่ง นอกจากนี้ ฉันรู้สึกดีใจที่สมาชิกคริสตจักรที่ได้มีส่วนช่วยในช่วงโควิด มีความกระตือรือร้นมากขึ้น

พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาส ประชาชนที่รักษาระยะห่างทางสังคม แต่กลับเข้ามาใกล้พระองค์ผ่านทางเจลล้างมือและหน้ากากผ้า คริสตจักรของฉันกลายเป็นสถานที่แบ่งปันวัคซีนแห่งความรัก วัคซีนที่ดีที่สุดนี้ เราได้แจกจ่ายเจลล้างมือไปทั้งหมด 3000 ขวด และหน้ากากผ้าหลายร้อยชิ้น

ด้วยความพยายามในการแบ่งปันนี้ และพลังจากพระเจ้า ฉันอธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อว่า โลกนี้จะไม่ถูกเติมเต็มด้วยโควิด19 แต่ด้วย “ความรู้ในเรื่องของพระยาห์เวห์ เหมือนน้ำที่ปกคลุมทะเลอยู่นั้น” (อิสยาห์ 11:9)

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในสะบาโตที่สิบสาม จะถูกส่งไปช่วยสร้างสำนักงานมิชชันส่วนกลางในประเทศเกาหลีใต้ ที่ซึ่งโบสถ์ของจาง ดงอุนตั้งอยู่

เล่าโดย เกา ชีวูว วัย 68 ปี...ประเทศไต้หวัน

เรื่องนี้เกี่ยวกับ ชีวูว วัย 68 ปี หญิงพื้นเมืองในภาคเหนือของไต้หวัน สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นจริงของชาวพื้นเมืองในประเทศไต้หวัน เมื่อสามปีที่แล้ว ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามได้ถูกส่งไปช่วยเผยแพร่ข่าวประเสริฐในหมู่ชนพื้นเมือง และสำหรับวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะถูกส่งไปช่วยเปิดศูนย์กลางการประกาศ 3 แห่ง ซึ่งมุ่งเป้าไปที่ประชากรพื้นเมืองและอื่น ๆ ในประเทศไต้หวัน ขอขอบคุณที่สนับสนุนการเผยแพร่พระกิตติคุณไปยังทุกกลุ่มคน

ฉันไม่ได้เป็นเจ้าของรถ ฉันขี่มอเตอร์ไซค์หรือจักรยานก็ไม่มี วิธีเดียวที่ฉันจะไปโบสถ์ได้คือนั่งแท็กซี่ การออกนอกบ้านในวันสะบาโตของฉันทำให้เกิดปัญหาใหญ่ในชีวิตการแต่งงาน สามีของฉันไม่ใช่เซเวนธ์เดย์แอดเวนติส เขาจะหยุดหึงเวลาที่ฉันไปนมัสการที่โบสถ์ในหมู่บ้านเกิดของฉัน

เราอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ทางภาคเหนือของประเทศไต้หวัน ซึ่งไม่มีโบสถ์แอดเวนติส หมู่บ้านเกิดของฉันตั้งอยู่บนภูเขาที่ห่างไกล สามีฉันไม่ค่อยสบายจึงไม่อยากจะไปโบสถ์กับฉัน และเขาไม่อยากจะออกจากบ้านด้วยวันหนึ่งหลังจากที่ฉันกลับมาจากโบสถ์ ฉันทำอาหารเที่ยงให้กับเขา แต่เขากลับโยนอาหารทิ้งลงที่พื้น

“คุณสนใจแค่โบสถ์ ไม่สนใจเลยว่าผมจะอยู่หรือตาย” เขาคำราม

ฉันให้ความสนใจเรื่องของโบสถ์ แต่ฉันก็หึงโยนสามีฉันเช่นกัน ฉันไม่รู้จะทำอย่างไรดี ดูเหมือนว่าเมื่อไรก็ตามที่ฉันแสวงหาพระเจ้าเพื่อที่จะสัตย์ซื่อต่อพระองค์ ฉันก็就会被โจมตีจากศัตรู

ลูกชายของฉันประสบอุบัติเหตุร้ายแรงขณะเกณฑ์ทหาร ฉันเลยต้องออกจากบ้านไปเพื่อดูแลเขา และขณะที่ฉันไม่อยู่บ้าน สามีของฉันก็เสียชีวิตอย่างกะทันหัน ฉันรู้สึกว่ามันเป็นความผิดของฉัน เพราะถ้าฉันอยู่บ้านฉันคงได้ช่วยเขา ความเศร้าโศกได้มาครอบงำฉัน ฉันรู้สึกเหมือนไม่สามารถอธิษฐาน หรืออ่านพระคัมภีร์ได้เป็นเดือน ในไม่ช้า ฉันก็ตระหนักว่าพระเจ้าจะทรงดูแลฉัน และพระองค์ทรงมีแผนการที่สวยงามให้กับฉัน

ฉันยังเห็นว่าพระเจ้าทรงมีแผนการที่นำมหัศจรรย์สำหรับโบสถ์ในหมู่บ้านของพวกเรา พวกเราต้องการที่จะปรับปรุงโบสถ์ใหม่ และถูกประเมินค่าใช้จ่ายไว้ที่ 100,000 เหรียญไต้หวัน (ประมาณ 117,150 บาท) ซึ่งเป็นจำนวนที่มหาศาลสำหรับชาวบ้านอย่างพวกเรา ซึ่งเป็นสมาชิกของชนพื้นเมืองอาเตย์ล

งานซ่อมแซมของเราประสบกับปัญหามากมาย ประการแรก สมาชิกโบสถ์ผู้หญิงคนหนึ่งต้องรีบไปโรงพยาบาล เนื่องจากประสบอุบัติเหตุ และเราต้องเสียคนงานอาสาสมัครสองคน คือ ตัวเธอและสามีของเธอ และในวันเดียวกัน คนงานที่เราจ้างมาที่ไม่ใช่สมาชิกโบสถ์ ก็เป็นลม ล้มลงไปจากอากาศที่ร้อน โชคดีไม่กี่นาทีหลังจากนั้นเขาก็ฟื้นและบอกว่าเค้าค่อยยังชั่วแล้วและกลับทำงาน หลังจากนั้นน้องชายของฉันมาบอกฉันว่า เราน่าจะคำนวณราคาค่าปรับปรุงโบสถ์ผิด

“เราควบคุมค่าใช้จ่ายไม่ได้” เขายก

ฉันหนุ่ยใจให้น้องเชื่อมั่นในพระเจ้า และให้ทำงานต่อ

ขณะที่สถานการณ์ไม่สู้ดีนัก มีชายคริสเตียนคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่บ้านเราได้เดินผ่านมา เขาเสนอตัวที่จะช่วยงาน และพูดว่า

“ชีวิตนี้สั้นเกินกว่าที่จะหยุดคริสเตียนนิกายอื่นจากการทำงานเพื่อพระเจ้า”

พอดกกลางคืน เขายืนก่ล่งพัสดูให้แล้วพูดว่า “ผมต้องการจะบริจาค”

พอฉันเปิดดูก็แปลกใจมากที่ในนั้นมีเงินจำนวน 6,000 ดอลลาร์ไต้หวัน (ประมาณ 7,000 บาท)

เมื่อคนที่เราจ้างมาได้ยินเรื่องการบริจาคนี้ เขารู้สึกประทับใจมากและประกาศว่า เขาจะไม่รับค่าจ้างสำหรับงานนี้ “ผมอยากทำงานให้โบสถ์ฟรีๆ” เขากล่าว

จากเรื่องทั้งหมดนี้ ทำให้น้องชายของฉันมีความเชื่อมั่นในความพยายามของพวกเรา และสรรเสริญพระเจ้า

ภายหลังจากการปรับปรุงโบสถ์มาถึงหกปี แต่โบสถ์ก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่ฉันเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงดูแลโบสถ์ของพระองค์ และความต้องการของคนของพระองค์ เพราะพระองค์ทำแบบนั้นเสมอ โปรดอธิษฐานเผื่อเราต่อไป

เล่าโดย ชาง เชียง-เมย วัย 50 ปี...ประเทศไต้หวัน

เรื่องนี้เกี่ยวกับ ชาง เชียง-เมย ครูพื้นเมือง ที่สะท้อนความจริงของชนพื้นเมืองในประเทศไต้หวัน
ฉันไม่ต้องการที่จะแต่งงาน เพราะฉันเกิดมาในครอบครัวเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ส่วนสามีของฉันเป็น
คริสเตียนิกายอื่น แต่พ่อแม่ของเราทั้งสองต้องการที่จะให้เราแต่งงานกัน และฉันก็ต้องเชื่อฟังพ่อแม่

ดังนั้น ฉันจึงไปคุยกับว่าที่สามีหมิง ฮวง ว่า “ฉันจะแต่งงานกับเธอก็ได้ แต่ฉันจะไม่เปลี่ยนศาสนา” ซึ่ง
เขาก็ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่เมื่อเราเริ่มคุยกันเกี่ยวกับงานแต่งงาน ฉันบอกว่าฉันต้องการจะแต่งงานที่โบสถ์แอดเวนติส แต่สามี
ฉันไม่ยอมบอกว่า “ไม่ได้ ผมเป็นสามี เราต้องแต่งงานที่โบสถ์ของผม”

ฉันพยายามที่จะประนีประนอมเลยพูดว่า “งั้นให้เรามาแต่งงานกันกลางแจ้งก็แล้วกัน แต่ต้องให้ศาสนา-
จารย์แอดเวนติสเป็นผู้ประกอบพิธี”

ลูกพี่ลูกน้องของฉันเป็นศาสนาจารย์อยู่ที่โบสถ์ของหมิง ฮวง เขาเลยพูดว่า “งั้นให้ลูกพี่ลูกน้องของเธอ
เป็นคนประกอบพิธีแล้วกัน”

“ไม่...จะต้องเป็นศาสนาจารย์แอดเวนติสเท่านั้น” ฉันกล่าวต่อ “พี่เขยของคุณเป็นศาสนาจารย์แอดเวนติส
ฉะนั้นเราขอให้เขาเป็นคนประกอบพิธีแต่งงาน”

เราเถียงกันไปมา ในที่สุด ฉันเลยพูดว่า “ถ้าไม่ใช่ศาสนาจารย์แอดเวนติส ฉันจะไม่แต่งงานกับคุณ”

“ตกลง” เขาตอบ “ผมจะไปปรึกษาแม่ของผมก่อนแล้วกัน”

แม่ของเขาเป็นสมาชิกของโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอดเวนติสมาก่อน ส่วนพ่อไม่ใช่ แต่เมื่อพวกเขาแต่งงานกัน
แล้ว เธอก็เข้าโบสถ์ของสามีเธอ

หลังจากที่หมิง ฮวง คุยกับแม่ของเขา เขาบอกว่า “ตกลง แม่ผมให้ศาสนาจารย์แอดเวนติสเป็นผู้ประกอบ
พิธีก็ได้”

แต่นั้นปัญหาก็ยังไม่จบเพราะว่าแม่ของเขาชอบฉันมาก และต้องการให้ฉันเปลี่ยนแปลงลูกชายของเธอ
เพราะเขาคือหมิงและไม่ไปโบสถ์วันอาทิตย์เลย เธอคิดว่าฉันสามารถเปลี่ยนแปลงความประพฤติของลูกชายเธอ
ได้ และหลังจากแต่งงานฉันก็จะมาเข้าโบสถ์วันอาทิตย์

ฉันรู้สึกไม่สบายใจกับความคิดที่จะแต่งงานกับคนที่ต่างความเชื่อ หมิง ฮวงก็รู้ว่าฉันไม่สบายใจ แต่ใน
เวลานั้นคนทั้งหมู่บ้านรู้ว่าพ่อแม่ของเราต้องการให้เราสองคนแต่งงานกัน ถ้าเราไม่แต่ง เขาก็จะเสียหน้า มันจะน่า
อายมาก นอกจากนี้ หลายคนในหมู่บ้านกล่าวสรรเสริญฉันกับเขาว่า “จาง เชียง-เมยเป็นคนดี คุณต้องแต่งงาน
กับเธอ”

หมิง ฮวงตัดสินใจเป็นแอดเวนติสเพื่อที่ฉันจะได้แต่งงานกับเขา และเขาจะได้ไม่เสียหน้า หนึ่งเดือนก่อน
พิธีแต่งงาน เขาศึกษาพระคัมภีร์และบัพติศมา ฉันไม่เคยลืมวันนั้นเลย เขาร้องให้หลังจากลุกขึ้นจากน้ำ เขา
ต้องการที่จะแต่งงานกับฉัน แต่เขาไม่ต้องการเลิกเหล้า

หกเดือนหลังจากที่พ่อแม่ของเราตัดสินใจให้เราแต่งงานกัน งานแต่งของเราจัดขึ้นกลางแจ้ง โดยมี
ศาสนาจารย์แอดเวนติสเป็นผู้ประกอบพิธี

ฉันรู้สึกกดดันหลังแต่งงาน ฉันรู้สึกว่าจะต้องเปลี่ยนแปลงสามีให้ได้ ฉันต้องพาเขาไปโบสถ์ทุกวันสะบาโต ฉันต้องสอนเขาให้รู้จักแบ่งปันความรักของพระคริสต์ให้คนอื่นได้รู้

หมิง ฮวง พ่ายแพ้ต่อตัวเอง เขาสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเอง เขาอยากมีลูก แต่ฉันบอกกับเขาว่า เราต้องรอให้คุณพร้อมถึงจะมีลูกได้

“คุณดื่มเหล้าเยอะ และกินอาหารไม่สะอาดมาเป็นเวลานาน” ฉันบอก “ร่างกายคุณไม่ดีแล้ว”

เรารอประมาณเจ็ดเดือน ระหว่างนั้น ฉันสอนให้สามีฉันกินอาหารสุขภาพและให้ดำเนินชีวิตอย่างมีสุขภาพที่ดี เพื่อนบ้านของเราสังเกตเห็นว่าเขาเปลี่ยนไปและชื่นชมว่าเขาเป็นคนใหม่

แต่เขาไม่ต้องการเป็นคนใหม่ หลังจากลูกสาวของเราคลอดออกมา เขากลับไปดื่มเหล้าอีก ฉันเสียใจมาก แต่ไม่สามารถทิ้งสามีได้

สิบปีผ่านไป เรามีลูกสาวคนที่สอง เรามีความขัดแย้งกันมากขึ้น วันหนึ่ง ฉันตระหนักว่าเราคงอยู่ด้วยกันได้อีกไม่นาน จึงแนะนำให้เราแยกทางกัน แต่เขาไม่ตอบสนอง ดังนั้น ฉันจึงพาลูกสองคน คนโตอายุสิบขวบ และอีกคนที่ยังเป็นทารกไปอาศัยบ้านเพื่อนอยู่ ฉันต้องการให้สามีฉันอยู่บ้านคนเดียว และให้คิดถึงชีวิตโดยที่ไม่มีครอบครัว หมิง ฮวงไม่ต้องการที่จะหย่า เขาใช้เวลาสามวันและพบฉันที่บ้านเพื่อน เขาตกลงว่าต่อไปนี้จะเปลี่ยนตัวเองให้ได้

ฉันรักสามีของฉัน แต่ฉันไม่ต้องการจะแต่งงานกับเขาอีก ฉันแต่งงานกับเขา เพราะคิดว่าฉันสามารถเปลี่ยนแปลงเขาได้โดยให้พระเจ้าช่วย ก่อนการแต่งงานของเรา ฉันเคยอธิษฐานว่า “พระเจ้า ถ้าพระองค์ต้องการจะช่วยชายคนนี้ พระองค์ต้องช่วยข้าพระองค์เปลี่ยนแปลงเขา” แต่พระคัมภีร์ถูกต้องที่บันทึกไว้ว่า “อย่าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ” (2 โครินธ์ 6:14) เป็นความคิดที่ตึกว่าที่จะแต่งงานกับคนที่มีความเชื่อเดียวกัน กษัตริย์ซาโลมอนผู้ชาญฉลาดก็เรียนรู้อะไรบางอย่างที่หนักหน่วงเหมือนกัน

ถ้าผู้หญิงแอดเวนติสแต่งงานกับคนที่ไม่ใช่แอดเวนติส ฉันแนะนำให้คุณเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับสามีของคุณในความเชื่อและการดำเนินชีวิต อธิษฐานเผื่อเขา ทำอาหารให้เขาและแสดงให้เขาเห็นความเชื่อของคุณผ่านการดำเนินชีวิตของคุณ พระเยซูกล่าวไว้ในพระธรรมมัทธิว 10:16 “นี่แหละ เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุจแกะอยู่ท่ามกลางพวกลหมาป่าเพราะฉะนั้นจงเฉลียวฉลาดเหมือนงู และไม่มีพิษมีภัยเหมือนงูพิษร้าย”

ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยพวกเรา สามีของฉันกลายเป็นคนที่มีความหวังใจ เป็นพ่อที่ดี เขายังเป็นผู้ปกครองในโบสถ์ พระเจ้าแสนดีจริงๆ

สามปีที่แล้ว เงินถวายของสะบาโตที่สิบสามได้ส่งมาช่วยงานประกาศของชนพื้นเมืองในประเทศไต้หวัน และไต้หวันตอนนี้ เงินถวายจะถูกส่งไปช่วยเปิดศูนย์ประกาศกลางเมืองสามแห่งในประเทศไต้หวัน โดยมุ่งเข้าไปที่ชนพื้นเมือง และอื่นๆ ขอขอบคุณทุกท่านที่ช่วยกันเผยแพร่พระกิตติคุณไปยังกลุ่มคนที่อยู่ในสำนักงานภาคเอเชียแปซิฟิกเหนือ ในสะบาโตที่สิบสามนี้

